

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Плевен, 07.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Асен Ив. Даскалов

при участието на секретаря ПЕТЯ СП. КАРАКОПИЛЕВА
като разгледа докладваното от Асен Ив. Даскалов Административно
наказателно дело № 20224430201907 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВО по реда на чл. 59 ал.1 ЗАНН

С Наказателно постановление № 15-2200096/27.05.2022г. на
ДИРЕКТОР на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-ПЛЕВЕН, на „***“
ЕООД-ПЛЕВЕН, ЕИК: *** е наложена имуществена санкция в размер на 100
лв. /сто лева/ на основание чл.415в от Кодекса на труда, за извършено
нарушение по чл.15 ал.1 КТ.

Срещу така издаденото наказателно постановление (НП), санкционираното
юридическо лице е подало жалба до РАЙОНЕН СЪД - ПЛЕВЕН. Счита, че в хода на
административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на
процесуалните правила: посочена е като нарушена разпоредбата на чл.15 ал.1 КТ, каквато
обективно не съществува; неясно е към кой момент е съставен процесният Акт за
установяване на административно нарушение; на санкционираното юридическо лице е
отказано да бъде издаден препис от съставения АУАН, поради отказа да подпише същия.
Отделно от това счита, че дори да се приеме, че се касае за нарушение по чл.15 ал.1 ЗЗБУТ,
то липсват доказателства такова да е било извършено. На тази основа, моли за отмяна на
Наказателното постановление като незаконосъобразно и неправилно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се
представява от упълномощен защитник, който поддържа жалбата и
изложените в нея съображения. Допълва, че АУАН и НП не съдържат ясно
описание на нарушението, което се твърди, че е било извършено, както и че
Актът е съставен, а Наказателното постановление – издадено, след изтичане
на сроковете, предвидените в чл.34 ЗАНН. Пледира за отмяна на обжалваното
НП, като неправилно и незаконосъобразно, както и за присъждане на
направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева.

Ответната страна – ДИРЕКТОР на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-ПЛЕВЕН, се явява лично. Счита, че в хода на административнонаказателното производство надлежно са спазени изискванията на материалния и процесуалния Закон, като е издадено законосъобразно и правилно Наказателно постановление. Изтъква, че в същото е допусната техническа грешка, като е отбелязано, че чл.15 ал.1 е от Кодекса на труда, вместо – от Закона за здравословни и безопасни условия на труд. Поради това, пледира обжалваното Наказателно постановление да бъде потвърдено, като същевременно прави възражение за прекомерност на направените разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от оправомощена страна и в срока по чл.59 ал.2 ЗАНН, поради което се явява допустима.

По нейната основателност, след като задълбочено прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, Съдът намира следното:

Административнонаказателното производство е започнало със съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) бл. № 15-2200096/12.04.2022г. от страна на Г. И. Д. – гл. инспектор при ДИРЕКЦИЯ „ИТ“ – ПЛЕВЕН, в присъствието на свидетеля Д. И. Ц., както и Управителя на „****“ ЕООД-ПЛЕВЕН – Ц.Н.А.. Съставен е за това, че при извършена проверка на място на 30.03.2022 година в 13.30 часа в обект - магазин хранителни стоки, намиращ се в гр.ПЛЕВЕН, ул."****" № *** стопанисван от "****" ЕООД, ЕИК: *** и документална проверка в периода 08.04.2022 г - 12.04.2022г., е констатирано нарушение на трудовото законодателство: "****" ЕООД, ЕИК: ***, в качеството на работодател, не е подал в срок до 05.05.2021 г. годишна декларация за 2020 година в ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА" - ПЛЕВЕН. Нарушителят не се е ползвал от правото на възражения при съставяне на акта; такива не е представил и по реда, и в срока по чл.44 ал.1 ЗАНН. Наред с това, е отказал да подпише съставения АУАН, което е било удостоверено с подписа на свидетел – П.М.Т. от ПЛЕВЕН.

Административнонаказващият орган възприел изцяло изложената от страна на актосъставителя фактическа обстановка. Във връзка с правната квалификация на нарушението – отсъстваща в съставения АУАН - допълнил, че се касае за такова по чл.15 ал.1 КТ. На тази основа, издал обжалваното Наказателно постановление, с което на „****“ ЕООД-ПЛЕВЕН, ЕИК: *** е наложена имуществена санкция в размер на 100 лв. /сто лева/ на основание чл.415в от Кодекса на труда, за извършено нарушение по чл.15 ал.1 КТ.

Актът за установяване на административно нарушение е съставен, а Наказателното постановление – издадено, от компетентни лица /л.37, л.40 – 48 от делото/. В хода на административнонаказателното производство обаче, са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

От изложената по-горе, приета едновременно от актосъставителя

и административнонаказващия орган, фактическа обстановка е видно, че липсва надлежно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Твърди се неподаване в срок на определена годишна декларация – но за каква декларация, въз основа на коя разпоредба от конкретен нормативен акт става дума, не е ясно. Наред с това, нито актосъставителят, нито – административнонаказващият орган /въпреки предприетото от негова страна „прецизиране“, за което стана дума по-горе/, не са посочили кои са законовите разпоредби, които се явяват нарушени в случая. В АУАН изобщо липсва посочване на нарушена правна разпоредба, докато в издаденото НП е посочена тази на чл.15 ал.1 КТ. Основателно обаче се възразява, че към 2020 – 2021г., такава правна разпоредба не съществува в правния мир, тъй като разпоредбата на чл.15 КТ е отменена с ДВ, бр. 100 от 1992 г. Следователно, формалното наличие на посочена като нарушена законова разпоредба в Наказателното постановление, не е в състояние да удовлетвори обсъжданото законово изискване. Наред с това, не може да бъде възприета тезата на административнонаказващия орган, че се касае за „техническа“ грешка, при която вместо чл.15 ал.1 ЗЗБУТ, погрешно е посочено, че се касае за чл.15 ал.1 КТ. Недопустимо би било да се възлага задължение върху нарушителя, да предполага волята на административнонаказващия орган или да я подлага на задълбочено тълкуване, за да си изгради убеждение за какво нарушение е ангажирана неговата отговорност – напротив, посочването на конкретно и коректно определена нарушена правна разпоредба, е наложително за законосъобразното протичане на административнонаказателното производство и неслучайно, разпоредбите на чл.42 ал.1 т.5 и чл.57 ал.1 т.6 ЗАНН, имат императивен характер. Отделно от това, пропуските на държавните органи /длъжности лица/ в административнонаказателната дейност, независимо от причината за тях, не могат да поразят неблагоприятни правни последици за субекта на административнонаказателна отговорност и по-конкретно – да се отразяват негативно върху пълноценното упражняване правото му на защита.

Ето защо Съдът намира, че са налице допуснати нарушения на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство – по чл.42 ал.1 т.4 и 5, чл.57 ал.1 т.5 и 6 ЗАНН, които са съществени, тъй като ограничават правото на защита на нарушителя: да узнае за какво нарушение, въз основа на кои факти и обстоятелства, е ангажирана неговата юридическа отговорност. Поради това, като незаконосъобразно, Наказателното постановление следва да бъде отменено – без да бъде разглеждан по същество правния спор.

При този изход на делото и при съответно отправено искане от страна на жалбоподателя, Съдът намира, че на последния следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение пред РС-ПЛЕВЕН. В тази връзка Съдът съобрази, че са представени доказателства за заплатена сума в размер на 700 лева /л.5 от делото/, която се оспорва от страна на административнонаказващия орган като прекомерна. Същото възразение,

Съдът намира за основателно, тъй като се касае за дело без фактическа и правна сложност – и следователно, искането за присъждане на разноски следва да бъде уважено до минималния размер, предвиден в чл.36 ал.2 ЗА във вр. с чл.18 ал.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. с чл.7 ал.2 т.1 от същата Наредба, а именно – 400 лева, а над този размер – следва да бъде оставено без уважение. Поради това, на основание чл.63д ал.1 ЗАНН вр.чл.143 ал.1 АПК следва да бъде осъдена „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ да заплати на „***“ ЕООД-ПЛЕВЕН, ЕИК: *** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред РАЙОНЕН СЪД-ПЛЕВЕН, като бъде оставено без уважение искането на „***“ ЕООД-ПЛЕВЕН за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение над 400 /четиристотин/ лева, до 700 /седемстотин/ лева, поради прекомерност.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.3 т.2 вр.ал.2 т.1 вр.ал.1 ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ КАТО НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО Наказателно постановление № 15-2200096/27.05.2022г. на ДИРЕКТОР на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“-ПЛЕВЕН, с което на „***“ ЕООД-ПЛЕВЕН, ЕИК: *** е наложена имуществена санкция в размер на 100 лв. /сто лева/ на основание чл.415в от Кодекса на труда, за извършено нарушение по чл.15 ал.1 КТ.

На основание чл.63д ал.1 ЗАНН вр.чл.143 ал.1 АПК **ОСЪЖДА** „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ да заплати на „***“ ЕООД-ПЛЕВЕН, ЕИК: *** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред РАЙОНЕН СЪД-ПЛЕВЕН, като **ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането на „***“ ЕООД-ПЛЕВЕН за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение над 400 /четиристотин/ лева, до 700 /седемстотин/ лева, поради прекомерност.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Плевен, в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____